

23.

Нашим шором цвета бела лала,
А дикиним зелени се трава.
Зовем дику, да беремо лалу,
Дика мене, да ваљамо траву —
Трава мала, штета да се ваља!

24.

Чујеш, мати, чујеш, горопади!
Немој, мајко, мога дику клети,
Он ће мене на јесен узети.
Дику кунеш, а менена псујеш,
А и бабу мога наговараш,
Па ме баба свако вече кара,
Што се дика са мнош разговара.
Како не бих с њиме говорила,
Кад сам синоћ ја на шапцу била,
А меника мој говори дика:
„Моја Јано, сунце огрејано!
Другу нећу, за тобом умрећу!“ —
Е сад суди, моја мила мајко,
Право суди — пљуваће те људи!
Ти сад видиш, да то није шала,